

EL TEMPS DE LA PACIÈNCIA

per GRISELDA COS I BOADA, osb

Avui la paràbola del blat i del jull ens ha donat una gran lliçó sobre com actuar davant la coexistència del bé i del mal en el nostre món, en l'Església i també dins de nosaltres.

¿Hem d'arrencar el mal sigui com sigui? No! Déu té paciència i sap esperar. Per això Jesús va desautoritzar els qui volien arrencar el jull, dient: «No ho feu pas!»

És, certament, incòmoda la convivència del *blat* i del *jull*, però cal saber posicionar-nos pacientment davant el drama del bé i del mal que coexisteixen arreu, ja que sabem que Déu ho conjugarà tot amb la seva misericòrdia sense límits.

Per això a mi, avui, m'ha semblat que sant Benet això no ho tingué gaire en compte quan, en la seva Regla, diu a l'abat que «així que comencin d'apuntar els pecats dels qui falten, els extirpi de soca-rel» (RB 2,26) tot manifestant així una radicalitat poc evangèlica!

Jesús ens ha dit també que «amb el Regne del cel passa com amb un gra de mostassa, que és la més petita de totes les llavors, però que creix i arriba a ser com un arbre». Sí, la petitesa del gra de mostassa i la grandesa que amb el seu creixement pacient aconsegueix, són un bell contrast d'aquesta llavor. I Jesús digué que és com el que passa amb el Regne del cel.

És qüestió de sembrar. Donar fruit és més qüestió de paciència que d'eficàcia. Cal donar temps a créixer la llavor. La terra actua, i fecunda lentament. Sí, la bona llavor donarà fruit!

No oblidem mai que la construcció del Regne és la construcció apassionada d'una utopia, és a dir, de quelcom que sembla inassolible, però així com quan mirem el mar des d'una platja, ens sembla infinitament immens, sabem també que més enllà del mar hi ha una altra platja.

Cal aprendre de la lentitud i de la diversitat dels ritmes de les coses i de les persones. Sí, però tal com ha escrit el papa Francesc a La joia de l'evangeli: «No ens deixem robar mai la utopia».